

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **ARMO Praha, a.s.**, IČO: 281 97 526
sídlem Karla Engliša 3201/6, 150 00 Praha 5
zastoupena advokátkou Mgr. Barborou Barcalovou
sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 31137/24/5300-21442-713474 z 12. 11. 2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a průběh daňového řízení.

1. Podstatou projednávané věci je otázka, zda žalobkyni náleží nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), resp. zda unesla důkazní břemeno stran prokázání tohoto nároku, pokud v době daňové kontroly neměla k dispozici dokumenty požadované daňovými orgány.

2. Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „**aktivní správce daně**“) zahájil 17. 2. 2022 daňovou kontrolu za zdaňovací období duben až prosinec 2020 a leden až listopad 2021 v rozsahu oprávněnosti nároku na odpočet na vstupu u přijatých zdanitelných plnění. V jejím rámci vydal postupně dvě výzvy k prokázání skutečností, kterými vyjádřil své pochybnosti o oprávněnosti dotčených nároků a vyzval žalobkyni mimo jiné k předložení přijatých daňových dokladů, z nichž si uplatnila nárok na odpočet, a evidencí pro účely DPH dle § 100 ZDPH. Žalobkyně postupně předložila daňové doklady a související důkazní prostředky vztahující se k uskutečněným zdanitelným plněním, neurčitou evidenci zdanitelných plnění a daňové doklady vztahující se k přijatým plněním od dodavatelů B. T. T. B. spol. s r.o. a Bc. R. Ř. Aktivní správce daně žalobkyni uznal nárok na odpočet daně pouze u těch plnění, které se podařilo spojit dle předložených daňových dokladů od dodavatelů B. T. T. B. a Bc. R. Ř. s údaji uvedenými v žalobkyní podaných kontrolních hlášeních. Neboť k ostatním vykázaným plněním žalobkyně nepředložila přijaté daňové doklady, aktivní správce daně uzavřel, že neprokázala splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 ZDPH, a Finanční úřad pro hl. m. Prahu (dále jen „**domovský správce daně**“) jí formou dodatečných platebních výměrů vydaných 30. 1. 2023 a 31. 1. 2023 za zdaňovací období duben až prosinec 2020 a leden až listopad 2021 daň doměřil. Proti dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání.
3. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl žalobkynino odvolání a dodatečné platební výměry potvrdil. K odvolacím námitkám konstatoval, že žalobkynina povinnost uvést své důkazní břemeno stran tvrzeného nároku na odpočet je povinností objektivní; je tedy bez významu, že žalobkyně nemá určité důkazy k dispozici z důvodu, že je zadržují její účetní, potažmo že bylo s účetními zahájeno trestní stíhání. Stejně tak skutečnost, že předseda představenstva žalobkyně pověřil účetní k jejímu řízení a vyřizování jejích daňových povinností, nikterak nezbavuje žalobkyni důkazního břemene v daňovém řízení. Žalovaný rovněž uvedl, že předseda představenstva žalobkyně věděl o zahájení daňové kontroly a v jejím průběhu nevyšly najevo žádné skutečnosti svědčící o tom, že nemá do žalobkyniny datové schránky přístup. Závěrem pak shrnul, že žalobkyně neunesla své primární důkazní břemeno, neboť nesplnila formální podmínku k prokázání nároku na odpočet dle § 73 odst. 1 ZDPH: nepředložila přijaté daňové doklady.

2. Průběh soudního řízení.

4. Žalobkyně v žalobě namítla, že daňové orgány porušily zásadu materiální pravdy, neboť nepřihlédly k její reálné nemožnosti předložit požadované doklady. V okamžiku zahájení daňové kontroly totiž veškeré účetní a daňové záležitosti obstarávaly dvě účetní, neboť předseda představenstva byl plně pracovní vytížen v zahraničí. Předseda představenstva tak plně spoléhal na to, že účetní potřebné doklady daňovým orgánům předkládají a zahájenou daňovou kontrolu vypořádají. Žalovaný však přehlédl, že žalobkyně nemohla závadný stav napravit; požadované doklady v současné nadále zadržuje účetní K. H., DiS, případně policejním orgán v rámci trestního řízení vedeného mimo jiné s touto účetní. Žalobkyně tak dovozuje, že doložila, že z objektivních důvodů nemůže relevantní důkazy předložit, a uvedla, kde se doklady nacházejí, čímž unesla své důkazní břemeno, které tímto přešlo zpět na správce daně dle § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Daňové orgány se však ani nepokusily doklady od účetní K. H., DiS, případně od policejního orgánu, získat, a to v rozporu se zásadou materiální pravdy.

5. Žalobkyně zároveň podala návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který soud usnesením č. j. 10 Af 3/2025-29 z 13. 2. 2025 zamítl.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval, že žalobkyně podala kontrolní hlášení a daňová přiznání za dotčená zdaňovací období, čímž unesla břemeno tvrzení, avšak již nebyla s to přes výzvy aktivního správce daně předložit daňové doklady ani jiné doklady na podporu těchto tvrzení, a nesplnila tak podmínku nároku na odpočet dle § 73 ZDPH. Žalovaný pak s odkazem na judikaturu správních soudů uvedl, že žalobkyně měla sama vyvinout snahu daňové doklady získat zpět, avšak nedoložila, že by usilovala důkazy získat od policejního orgánů nebo účetních. Důkazní břemeno v tomto případě tížilo dle § 92 odst. 3 daňového řádu žalobkyni, která jej však neunesla.
7. Při soudním jednání 22. 5. 2025 oba účastníci řízení stručně shrnuli obsah svých podání a setrvali na svých návrzích. Žalobkyně připomněla, že v průběhu daňové kontroly neměla ke svému účetnictví objektivně přístup, neboť je zadržovala nejprve její účetní, K. H., poté policejní orgán v rámci trestního řízení proti odběratelské společnosti CCA Group. Žalobkyně zdůraznila, že ona sama není účastníkem trestního řízení, a proto se nemohla k účetnictví dostat; ostatně nebylo zabaveno přímo jí, ale její účetní. Naopak správce daně do trestního spisu opakovaně nahlížel a komunikoval s policejním orgánem, takže věděl, kde se účetnictví nachází. K prokázání toho, že správce daně věděl, že má žalobkynino účetnictví v držení policejní orgán, chtěla žalobkyně navrhnout několik důkazů, avšak žalovaný uvedl, že tuto skutečnost považuje za nespornou, proto vzala žalobkyně tento důkazní návrh zpět. Ostatní žalobkyní označené listiny se nacházejí v předloženém správním spisu, jímž se dokazování neprovádí [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009].

3. Posouzení věci.

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalovaného rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
9. Podle § 72 odst. 1 ZDPH platí, že plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci své ekonomické činnosti použije mimo jiné pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Jednou z podmínek pro uplatnění nároku na odpočet je povinnost plátce mít při odpočtu daně daňový doklad [§ 73 odst. 1 písm. a) ZDPH].
10. Soud rekapituluje, že žalobkyně si v dotčených zdaňovacích obdobích uplatnila nárok na odpočet z titulu zdanitelných plnění přijatých od společnosti B. T. T. B. a Bc. Ř. Ve spojení s výše uvedeným platí, že důkazní břemeno ohledně skutečností, které žalobkyně ve svém daňovém tvrzení uvedla, nesla žalobkyně. V průběhu daňové kontroly žalobkyně u některých plnění, která vykážala v daňových přiznáních a kontrolních hlášení, předložila přijaté daňové doklady, přičemž aktivní správce daně mimo jiné provedl výslech svědků, a nakonec žalobkynin nárok na odpočet z těchto vybraných plnění uznal. U zbytku vykázaných přijatých zdanitelných plnění však žalobkyně nepředložila přijaté daňové doklady – o tom ostatně není sporu. Spor panuje o to, zda žalobkyně byla povinna tyto

doklady doložit s ohledem na okolnosti případu, resp. zda tvrzením, že objektivně nebyla schopna požadované dokumenty doložit, své důkazní břemeno unesla.

11. K otázce přenosu důkazního břemene soud připomíná § 92 odst. 3 a 5 daňového řádu, z něhož vyplývá, že důkazní břemeno ohledně skutečností, které daňový subjekt uvádí ve svém tvrzení, nese on sám. Správce daně má naopak povinnost dokázat existenci skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů a jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (srov. např. rozsudky NSS č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS z 30. 1. 2008 a č. j. 8 Afs 265/2016-62 z 28. 8. 2018). Jestliže správce daně zjistí takovou skutečnost, přechází důkazní břemeno zpět na daňový subjekt. Pokud jde o sporná plnění, aktivní správce daně zahájil daňovou kontrolu, načež žalobkyně odpověděla na otázky týkající se uskutečňování podnikatelské činnosti a doložila důkazní prostředky vztahující se pouze k poskytnutí zdanitelných plnění svým dodavatelům. S ohledem na to, že žalobkyně nepředložila přijaté daňové doklady jakožto primární důkaz, kterým měla disponovat při nárokování odpočtu, aktivní správce daně vydal 3. 5. 2022 výzvu k prokázání skutečností, v níž žalobkyni vyzval k prokázání, že v daňových přiznání za dotčená zdaňovací období uplatnila nárok na odpočet v souladu s § 72 a § 73 ZDPH, a dále k předložení evidence pro účely DPH dle § 100 ZDPH a daňových dokladů vztahujících se k přijatým zdanitelným plněním za dotčená období. Aktivní správce daně dodal, že jako související důkazní prostředky je možné předložit například pokladní doklady, výpisy z účtu, záznamy, předávací protokoly, smlouvy, objednávky, účetní knihy, knihy faktur apod. V reakci na tuto výzvu žalobkyně předložila toliko neúplnou a neurčitou evidenci zdanitelných plnění, především však nepředložila přijaté daňové doklady u nyní sporných plnění, ačkoliv k tomu byla aktivním správcem daně vyzvána. Je tedy zřejmé, že své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu ve smyslu § 73 odst. 1 ZDPH neunesla.
12. Soud se neztotožňuje s žalobkyní, že své důkazní břemeno unesla tím, že poukázala na objektivní nemožnost doklady předložit a odkázala aktivního správce daně na K. H., DiS., od které si měl aktivní správce daně doklady vyžádat, případně na policejní orgán, který vede trestní řízení (mimo jiné) proti této osobě, společnosti CCA Group a.s. a dalším osobám. Předně soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 Af 31/2018-69 z 30. 1. 2020, podle něž *„za situace, v níž dojde k odnětí věci při domovní prohlídce, může ve smyslu § 78 odst. 7 trestního řádu osoba, které byla věc zajištěna, kdykoli žádat o vrácení takové věci. O takové žádosti musí orgán činný v trestním řízení neodkladně rozhodnout. Žalobkyně však žádný právně relevantní krok k navrácení údajně zabaveného účetnictví neučinila, ač jí v tom nic nebránilo, v průběhu daňového řízení byla zcela laxní, proto se soud jednoznačně ztotožňuje s žalovaným v tom, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran skutečností uvedených v jejím daňovém tvrzení“*. Obdobně se vyjádřil i zdejší soud v rozsudku č. j. 6 Af 21/2020-71 z 22. 7. 2022, který byl potvrzen rozsudkem NSS č. j. 6 Afs 179/2022-40 z 13. 9. 2023. NSS v jeho bodě 29 uvedl: *„Skutečnost, že orgány činné v trestním řízení podnikaly kroky v trestním řízení, a unesení důkazního břemene v daňovém řízení tak vyžadovalo větší procesní úsilí, v jádru nic nemění na skutečnosti, že to byla stěžovatelka, kdo nesl důkazní břemeno ohledně pravdivosti tvrzení o přijatých plněních. Není přitom pravda, že důkazní břemeno stěžovatelka objektivně nemohla unést. Jak příslušně uvedli žalovaný a městský soud, stěžovatelka mohla učinit právně relevantní kroky k získání dokumentů odňatých při domovních prohlídkách (např. podat žádost o vrácení dle § 78 odst. 7 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád) či alespoň jejich kopií (v režimu dle § 65 odst. 1 trestního řádu), neprokázala však, že tyto kroky učinila nebo že orgány činné v trestním řízení vrácení věci či pořízení kopií odepřely.“*

13. Žalobkyně při soudním jednání poukázala na to, že její účetnictví bylo zajištěno u její účetní a žalobkyně sama není účastníkem trestního stíhání, proto neměla ke svému účetnictví přístup. Ust. § 78 odst. 7 trestního řádu však opravňuje požádat o vrácení zajištěné věci „osobu, které byla věc zajištěna“ bez ohledu na to, zda je účastníkem trestního řízení či zda měla v době zajištění věc fakticky u sebe. Ústavní soud při výkladu tohoto ustanovení výslovně konstatoval, že právo žádat o zrušení a omezení zajištění náleží „majitelům zajištěných hodnot“ (usnesení sp. zn. I. ÚS 3420/20 z 20. 4. 2021). V případě žalobkynina účetnictví, které z povahy věci a již na první pohled nepochybně patří žalobkyni, tedy žalobkyně může žádost podle § 78 odst. 7 trestního řádu podat.
14. Pominout nelze ani možnost požádat o nahlédnutí do spisu dle § 65 odst. 1 trestního řádu, které zahrnuje také možnost pořízení kopií listin v něm založených. Výčet osob oprávněných z tohoto ustanovení totiž není taxativní a zahrnuje také neurčitou množinu „jiných osob“. Typicky jsou jimi sice osoby, kterým náleží nějaká práva v daném trestním řízení, ale ustanovení nezapovídá, aby to byly i jiné osoby, pokud osvědčí na nahlédnutí do spisu oprávněný zájem (usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1616/14 z 26. 6. 2014). Odborná literatura přitom zastává názor, a soud se s ní v tomto ztotožňuje, že nahlédnutí do spisu může sloužit i k hájení práv mimo toto řízení, byť půjde o situaci spíše výjimečnou.¹ Zároveň soud podotýká, že zpřístupnění spisu není na libovůli orgánu činného v trestním řízení, ale prokáže-li jiná osoba existenci oprávněného zájmu na nahlédnutí do spisu, musí příslušný orgán obzvláště přesvědčivě ozřejmit, z jakého důvodu nelze nahlédnutí do spisu umožnit (náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1956/13 z 6. 3. 2014). Proti takovému postupu se pak lze zákonem předvídaným způsobem bránit. V nynější věci byly tyto podmínky podle názoru soudu splněny právě s ohledem na žalobkynino důkazní břemeno a nemožnost správce daně vyžádat si část trestního spisu pro účely svého řízení obdobně, jako to může učinit soud (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2126/07 z 5. 9. 2007 *a contrario*).
15. Kromě toho soud podotýká, že usnesením z 1. 11. 2022 bylo dle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání mimo jiné proti K. H., DiS., a společnosti CCA Group (na kterou odkazuje žalobkyně), ale rovněž proti předsedovi představenstva žalobkyně, Ing. T. V., MBA. Právě v rámci tohoto řízení bylo dle žalobkyně její účetnictví zajištěno. Pokud by tomu tak skutečně bylo, žalobkyně nevysvětlila, proč nemohla nahlédnout do příslušné části spisu prostřednictvím předsedy svého představenstva. Koneckonců žalobkyně v rámci daňového řízení aktivnímu správci daně doložila ono usnesení o zahájení trestního stíhání z 1. 11. 2022, ke kterému se rovněž *nějakým* způsobem dostala, ačkoliv trestní řízení není vedeno přímo proti ní.
16. Žalobkyně tedy v průběhu daňové kontroly měla k dispozici prostředky, jak získat přístup ke svému účetnictví. Přesto v průběhu daňového ani soudního řízení nijak nedoložila, že se příslušné dokumenty u paní H. nachází, resp. nacházely před jejich zadržením policejním orgánem, především však nedoložila, že se na paní H. obrátila s žádostí o vrácení dokumentů nebo alespoň poskytnutí kopií. O to spíše je tato situace zvláštní, pokud paní H. byla účetní žalobkyně a předseda představenstva tak zjevně s účetní vzájemně spolupracovali. Až v soudním řízení přišla žalobkyně s tvrzením, že její účetnictví zadržuje policejní orgán,

¹ <https://www.epravo.cz/top/clanky/k-pravu-jinych-osob-nahlizet-do-spisu-ve-smyslu-65-odst-1-in-fine-trestniho-radu-109270.html>

avšak nedoložila, že se na něj obrátila s žádostí o vydání svého účetnictví nebo o nahlédnutí do spisu.

17. Soud pochopitelně nemůže s jistotou předjímat, jakým způsobem by příslušné orgány s žalobkyninými žádostmi naložily. Nicméně pokud se žalobkyně o využití těchto procesních instrumentů ani nepokusila, pak s ohledem na rozložení důkazního břemeno v daňovém řízení nemůže požadovat, aby odpovědnost za zjištění skutkového stavu přešla plně na správce daně, tedy aby si zjednal přístup do trestního spisu a aktivně v něm vyhledával dokumenty, které by mohly osvědčit žalobkynina tvrzení. Kromě toho soud nepovažuje za *prima facie* zřejmé, že měl správce daně přístup k veškerým dokumentům nacházejícím se v tomto trestním spisu. Soud proto konstatuje, že žalobkyně se za této situace nemůže nyní úspěšně bránit tím, že neměla jak požadované doklady získat a unést tak své důkazní břemeno.
18. Žalobkyně se ze svého důkazního břemene nemůže nikterak vyvázat ani tvrzením, že předseda představenstva byl o zahájení daňové kontroly informován neformální cestou e-mailem a zdržoval se v zahraničí nebo že jím pověřené účetní měly svěřeny přístup do datové schránky žalobkyně a že měl za to, že účetní v rámci daňové kontroly dokládají potřebné důkazy. Bylo plně na předsedovi představenstva jakožto statutárním orgánu, aby svou činnost vykonával s péčí řádného hospodáře a plně odpovídal za to, jaké třetí osoby pověří konkrétní činností. Navíc v řízení žalobkyně nikterak neprokázala, že by snad předseda představenstva neměl v průběhu doměřovacího řízení do datové schránky žalobkyně přístup.
19. Žalovaný tak zcela přiléhavě konstatoval, že důkazní břemeno stran prokázání přijetí plnění od dodavatelů Bc. Ř. a B. T. T. B. leží na žalobkyni, nikoli na žalovaném; ten tak není povinen, aby sám zjišťoval každou skutečnost. K tomu soud s odkazem na § 92 daňového řádu dále konstatuje, že daňové řízení není vystaveno na zásadě vyhledávací (vyšetřovací). To nakonec opakovaně zdůraznil ve svých rozhodnutích i NSS (srov. rozsudek č. j. 2 Afs 168/2019-39 z 27. 2. 2020). V daňovém řízení se uplatní obecné zásady dokazování, které existují například v civilním řízení, tedy předpokládá se zvýšená procesní aktivita daňového subjektu, přičemž správce daně není povinen vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch daňového subjektu (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Afs 58/2004-104 z 3. 3. 2005). Koneckonců uplatnit si nárok na odpočet je oprávnění daňového subjektu, nikoliv povinnost. V případě uplatnění takového nároku si musí být daňový subjekt vědom, že svá tvrzení bude muset později i doložit, pokud jej k tomu správce daně vyzve. V opačném případě tento nárok ani uplatňovat nemusí. Tím, že žalobkyně nesplnila primární povinnost při uplatnění nároku na odpočet, tedy nepředložila přijaté daňové doklady od dodavatelů Bc. Ř. a B. T. T. B., přestože k tomu byla aktivním správcem daně výzvou k prokázání skutečností z 3. 5. 2022 vyzvána, nemohlo dojít k přenesení důkazního břemena ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu zpět na aktivního správce daně.

4. Závěr a náklady řízení

20. Soud uzavírá, že žalovaný ke všem okolnostem případu i k žalobkyniným tvrzením (která se shodují s žalobními námitkami) vyjádřil a přiléhavě je vypořádal. Daňové orgány postupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy, přičemž zjistily, že žalobkyně nesplnila primární povinnost při uplatnění nároku na odpočet – mít daňový doklad. Přes výzvu k prokázání skutečností žalobkyně aktivnímu správci daně, ani později žalovanému, tyto doklady nepředložila, ani nedoložila, že se je snažila bezúspěšně získat. V tomto směru tak

na daňové orgány ani důkazní břemeno přejít nemohlo. Vzhledem k tomu soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovaným nevznikly žádné náklady nad rámec jejich obvyklé úřední činnosti, proto jim soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 22. května 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu